

[Erik Kragh.]

Jeg tror, at sådan som forholdene er, må noget tilsvarende gælde også for Danmark.

Hr. J. O. Krag sagde ved mødet i Glad-saxe for nylig, at når man påtager sig en politisk gerning, påtager man sig også et ansvar. Det er så rigtigt, som det er sagt; og det er mit håb, at folketingset vil forstå ansvaret for landets sikkerhed, således at vor vilje til forsvar og vor evne til forsvar ikke drages i tvivl af vore allierede, netop af de allierede, for hvem dansk territorium er af særlig stor betydning som f. eks. Norge, for hvem dansk forsvar jo er en sikring af den sydlige del af landet, således at nordmændene kan koncentrere deres kræfter i den nordlige del af Norge.

Peter Jørgensen: Baggrunden for, at jeg tager ordet i denne debat, er den kritik, som Århusstudenterne har rettet imod den undervisning, de modtager, og hvor en af professorerne ved Århus universitet blankt har erkendt, at han ikke har røgtet sin opgave tilfredsstillende. Jeg vil imidlertid ikke gøre denne mand alene ansvarlig for det, der her er sket, for jeg er vidende om, at man har pålagt ham mange administrative opgaver, og jeg er også vidende om, at han på en række områder har gjort forsøg på at forbedre forholdene for de studerende ved Århus universitet.

Det, jeg imidlertid gerne vil føre frem i dag ved denne lejlighed, er hele problemet omkring undervisningen ved vore universiteter og de højere læreanstalter. Jeg har ved tidligere lejligheder omtalt disse forhold, jeg gjorde det så sent som under finanslovdebatten den 14. december 1967, altså dagen før den daværende regering udskrev valg. Det, jeg gerne vil efterlyse, er effektiviteten i vor universitetsuddannelse og den arbejdsindsats, professorerne skal præstere, for at man kan opnå denne effektivitet. Vi lever jo i en tid, hvor meget er i støbeskeen, ikke mindst blandt den studerende ungdom, og selv om jeg ikke hylder alle de metoder, studenterne bringer i anvendelse, for at opnå det, de ønsker, kan jeg dog være enig med dem i én ting, og det er i deres krav om, at uddannelsen effektiviseres, hvorved der skabes mulighed for, at de på en kortere tid kan opnå den

uddannelse, som de sigter imod. Jeg er også enig med de studerende i problemet med hensyn til demokratiseringen af uddannelsen, noget af det, som jo er stærkt fremme ikke alene her, men også andre steder ude i verden.

Jeg skal ikke ved denne lejlighed komme ind på alle de problemer, der kan rejses omkring vore højere uddannelser, selv om det ville være meget fristende. Men det, jeg gerne vil spørge undervisningsministeren om på den aktuelle baggrund, er: vil ministeren lade foretage en grundig undersøgelse af samtlige professorers forhold til den undervisning, de har pligt til at gennemføre? Når jeg taler om undersøgelse, så mener jeg ikke bare det, at ministeren eller en af hans embedsmænd taler med disse mennesker og bagefter giver offentligheden en mere eller mindre uklar fremsættelse af problemerne, men jeg mener simpelt hen, at man i en sådan undersøgelse også bør inddrage folketingset; jeg tænker her i første række på folketingsets faste udvalg for undervisning og uddannelse, og jeg finder, at det vil være helt rimeligt, om det bliver inddraget i en sådan undersøgelse.

Vi ofrer jo i dag store summer på uddannelsen. Jeg skal ikke sige noget om, hvorvidt det, vi ofrer, er tilstrækkeligt, men jeg ved i hvert fald, at det er store beløb i forhold til det samlede statsbudget, der er tale om her. Når vi ofrer disse summer, så mener jeg også, at offentligheden har krav på på en eller anden måde at få at vide, hvorledes deres penge bliver anvendt.

Ivar Nørgaard: Blandt andet fordi det er uoverkommeligt for ordføreren inden for taletiden at komme ind på alle emner, skal jeg gøre nogle bemærkninger specielt om markedsproblemerne og om tjenestemandsløvgivningen.

Statsministeren og handelsministeren har været på besøg i Tyskland og under mange ceremonielle former udvist stor energi for at få tyskerne til at gå ind for de danske landbrugsønsker i fællesmarkedet, og handelsministeren har ligesom sin forgænger været nogle gange i Bruxelles og gjort danske synspunkter gældende; desværre har de mange udmærkede anstrengelser jo